

SKANDINAVISK

BARNEMISJON

NR 3 2010 – ÅRGANG 22 – ISSN 1652-5108

HAITI

Ufattelige ødeleggelser på Haiti

FILLIPPINENE

**Visjon blir virkelighet
– Barnemisjonen bygger barneby**

UKRAINA OG MOLDOVA

Sommerleir som syder av liv

ZAMBIA

Innvielse av nye lokaler

SKANDINAVISK
BARNEMISJON

UTGIVER

Skandinavisk Barnemisjon
Boks 245
Dueveien 5
NO-4576 LYNGDAL
Tlf 99 09 33 60
post@barnemisjonen.no
www.barnemisjonen.no

ANSVARLIG REDAKTØR

Kari Haraldsen
kari@barnemisjonen.no

REDAKSJON

Bo Wallenberg, Mikael Jourmé
Oversettelse: Kari Haraldsen

LAYOUT

Prinfo Grafisk Center
www.prinfo.se

TRYKK

Snartrykk
Farsund 03/2010
snartrykk@online.no

FORSIDEBILDE

Mikael Jourmé

”Kan du hjelpe meg?”

Kjære faddere og givere.

Endelig er jeg tilbake på arbeid etter en herlig ferie. På slutten lengtet jeg virkelig tilbake. Jeg har et arbeid som engasjerer hele meg. Hver dag på Barnemisjonen er en utfordring og en mulighet til å hjelpe mennesker til et bedre liv. Her er givere som ber, oppmuntrer og støtter i den tøffe kampen det er å hjelpe medmennesker. Den støtten trengs virkelig!

Alle har samme verdi

Iblant føles kampen nesten håpløs. Når vi på den ene siden hjelper, skjer det ufattelige tragedier på den andre siden. Alt handler om menneskeliv, og hvordan skal en kunne si nei til å redde andre menneskers liv? Jeg har aldri klart det, for jeg vet at Jesus som bor i mitt hjerte elsker alle mennesker like høyt. Vi har samme verdi uansett nasjonalitet, hudfarge, kjønn og religion.

Reisen til Haiti

Før jeg tok ferie var det mange reiser og mye arbeid som jeg var tvunget til å gjøre. Viktige saker hadde måttet vente av helsemessige grunner. En av dem var reisen til Haiti for å treffe katastrofeteamene og se på arbeidet vi gjør der sammen med Humedica fra Tyskland. Fra TV4 i Sverige fikk Barnemisjonen en gave på 460 000kr. i forbindelse med en TV-innsamling til nødhjelpsarbeidet vårt. For pengene har vi bygget en stor klinikk i en by som heter St. Marc og ligger 8 mil utenfor Port-au-Prince.

Ødeleggelsene var totale.

Jeg har bred erfaring når det gjelder katastrofer. Jeg har arbeidet i områder med jordskjelv, vulkanutbrudd og oversvømmelser, og trodde jeg visste hva som ventet meg da jeg reiste til Haiti. Det går ikke an å være forberedt på den nøden og fortvilelsen som ventet meg der. Ødeleggelsene var så fullstendig at jeg ble dypt rystet. Infrastrukturen hadde rast sammen, og overalt lå det sammenraste bygninger. Mennesker hadde tatt tilflukt i telt. Humedikas stedlige representant fortalte meg om sine beregninger som sa at om 1000

store lastebiler hadde arbeidet 24 timer i døgnet for å transportere vekk massene som var sammenrast, ville det ta tre år før alt var borte. På Haiti fantes bare noen få lastebiler og trolig ville oppryddingen ta mange år, uten at noen visste det eksakt.

Ingen steder å bo

Jeg besøkte sykehuset der penger vi fikk inn, er brukt til å behandle tusenvis av pasienter. Fremdeles bor flere hundre av dem i telt i hagen på sykehuset. De har ikke noe sted å bo, og mange av dem hadde gjennomgått store amputasjoner, noe dere vil se på bilder senere i bladet. Med knuste hjem og amputerte kropper bønnfaller de sykehuset om å få bli. De ba oss hjelpe dem med rehabilitering, om mulig nye hjem. Jeg kjempet med tårene da jeg møtte dem, og de bønnfalt meg om ikke å forlate dem hjelpeløse.

De har mistet alt

Etter en lang dag kom jeg til gjestehuset der jeg skulle bo. Der var det fullt, og jeg fikk tildelt plass i et telt i hagen. Utenfor grinden møtte jeg ei jente i 12-årsalderen. Hun bodde akkurat slik som meg i en teltleir et stykke unna, men forskjellen var stor. Der hun bodde var det 2000 telt, mens der jeg bodde var det tre. Vi hadde vann, mat og toaletter, hun hadde ingenting. Jenta så på meg med de vakre bedende øynene sine og spurte: ”Kan du hjelpe meg?” Jeg spurte hva hun trengte, og hun så undrende på meg og svarte stille: ”Jeg trenger alt.” Hun hadde virkelig rett. Disse menneskene har mistet alt, og de trenger all den hjelp de kan få.

Takk for at dere står med i det livsviktige arbeidet vårt.

Bo Wallenberg **MISJONSSJEF**

bo.wallenberg@barnmissionen.se

Sommeraktiviteter i Moldova

Ungdomsleir

Tretti forventningsfulle ungdommer fra gjennomgangsboligen og kirken fikk mulighet til å reise på leir denne sommeren. Til sammen 1000 deltagere fra ulike kirker var med på leiren som varte i tre uker. I et naturskjønt miljø fikk ungdommene mulighet til å delta i undervisning, forskjellige sportsaktiviteter, grille over åpen ild og bade i swimmingpool. Her ble det knyttet vennskapsbånd og minnene fra leiren kommer til å vare lenge i

Gatebarnsprogrammet

Gatebarna vi arbeider med oppholdt seg i to hektiske sommeruker ute i naturen utenfor Cornesti. Hver dag var 50-75 barn sammen med rundt tjue voksne i lek, samtale, undervisning og sportsaktiviteter. Til og med maten ble laget ute i det fri. Opplegget ble satt stor pris på blant både barna og lederne. Vi er sikre på at barna sovnet mette og trette, med et smil om munnen om kveldene. ■

MIKAEL JOMÉ
MISJONSSEKRETÆR

Innhold

- 3 Moldova
- 4 Zambia
- 6 Filippinene
- 8 Haiti
- 10 Ukraina
- 11 Katastrofehjelp
- 12 SL-fadderstoff

Telefongave

Ring 820 43215 og støtt Skandinavisk Barnemisjon med 100 kroner.

Operatørens avgifter blir trukket fra

Lovsang og dans i sprudlende energi og glede.
Det var en stor dag i M'pongwe!!

Stor glede i Zambia!

I begynnelsen av juli reiste misjonssjef Bo Wallenberg til Zambia for å delta ved innvielsen av den andre sambrukshuset som Barnemisjonen har støttet økonomisk i M'pongwe. Bo skriver om en oppslutning, fest og glede vi sjelden får oppleve på våre breddegrader:

Etter en lang flytur til Zambia, landet jeg i N'dola der pastor Jessy, pastor David og biskop Kapesa fra samarbeidsorganisasjonen vår ACOP, møtte meg på flyplassen. Første natten overnattet jeg på et gjestehus langs veien fra N'dola til M'pongwe. Gjestehuset ligger litt øde til langt fra bebyggelse. Da det ble spisetid, viste det seg at eieren av huset kom fra Sør Afrika, og drifter ett av de beste jordbruksprosjektene i Zambia. Ettersom jeg lenge hadde tenkt på at vi skulle lære menneskene i menigheten vi støtter i Zambia hvordan en driver jordbruk mer profesjonelt, fikk vi mye å samtale om. Det viste seg at de skulle arrangere kurs for interesserte to uker senere. Jeg spurte om vi kunne sende lederstaben i menigheten til kurset, og det var i orden. Jeg

meldte på 26 personer, og det blir spennende å se hvilke resultater det bringer.

Skolen er i perfekt stand.

Neste dag besøkte jeg skolen og kirken som er bygget. Jeg smiler når jeg skriver dette, for jeg hadde ikke forventet at vedlikeholdet hadde vært så grundig. Skolen var i perfekt stand, faktisk finere enn da vi innvidde den. Nå var det plantet busker rundt omkring skolen som også var nymalt. Innbyggere i byen hadde selv samlet inn penger til to nye lærerboliger. Den første var nesten ferdig bygget, og til den andre hadde man støpt såle.

En glad og stolt misjonssjef blir hilst velkommen til innvielsen.

Vi kan være stolte over den nye kirken som også rommer førskole og aktivitetshus.

Bygningen var helt fullsatt da 1271 personer var samlet til innvielse. De som ikke fikk plass inne, samlet seg foran vinduene..

Kirken var helt fantastisk!

Lørdag kveld skulle jeg få se kirken som vi bygde sammen med ACOP. Jessy fortalte at han trodde det ville komme rundt 900 personer. Med tanke på at kirken bare hadde 200 medlemmer, ville dette være langt over våre forventninger. Jeg undret meg på om det virkelig fantes så mange mennesker der ute på landsbygda. For første gang skulle jeg se kirken, og jeg hadde svært lave forventninger. Jeg tenkte at når våre misjonærer ikke hadde vært til sted, var det en risiko for at standarden på bygget hadde sunket. Kanskje det ikke var helt ferdig engang.. Sjelden har jeg tatt så feil. Vel fremme ved kirken, kunne jeg konstatere at resultatet var helt fantastisk. ACOP hadde forvaltet pengene vi sendte enda bedre enn vi kunne drømme om. Det var en utrolig kirke, også så stor.

Lovsangen hørtes på lang avstand

Møtet skulle starte kl. 19.30 og jeg var der kl. 16.00. Allerede da var ca 500 mennesker samlet og sang lovsang på en måte vi aldri ville tenke oss det i Norge. Er det noe våre zambiske søsken kan, så er det og synge og danse til Guds ære. Jeg ble så glad og rørt at tårene stod i øynekroken. Senere gikk Jessy og jeg hjem til hans hus noen hundre meter lenger borte. Lovsangen fulgte oss hele veien og den fylte huset hans også. Den ble sterkere og sterkere ettersom flere mennesker kom til kirken. Da Jessy og jeg gikk tilbake til kirken kl. 19.30, var 1271 mennesker samlet. Sjelden har jeg opplevd en

lignende glede. Jeg var den eneste hvite, og da jeg forsøkte å danse og synge, vakte det stor munterhet. Jeg følte meg som et stankelbein i sammenligning med dem.

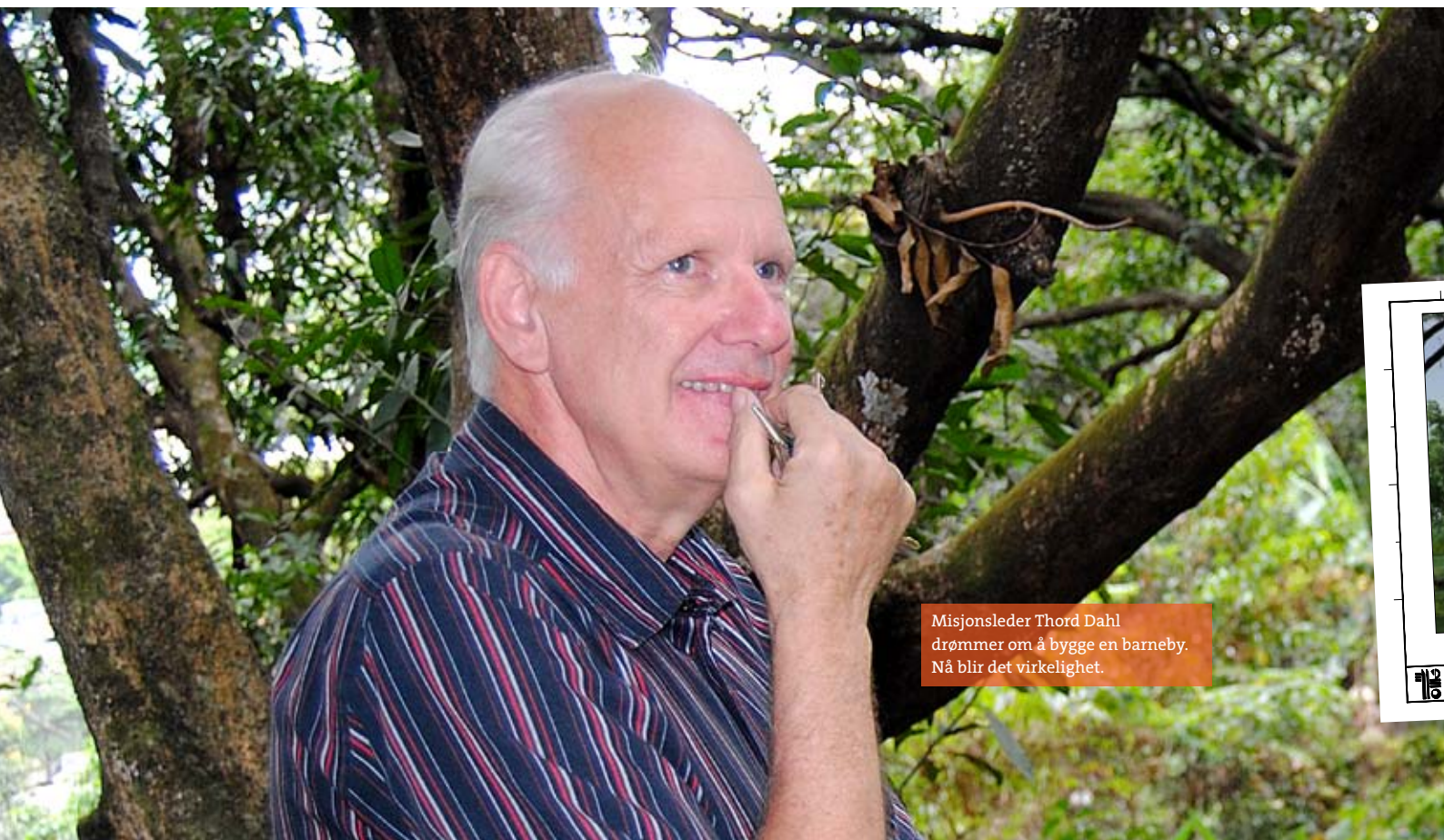
Takknemlighet til Gud

Etter noen opplysninger slapp jeg til. Herren var nær oss alle, og de frammøtte virket takknemlige og glade for at jeg var der. De hadde lenge hatt meg på bønnelisten sin siden jeg hadde vært syk. Nå så de på meg som et stort bønnesvar. Jeg fortalte dem om Guds uendelige kjærlighet. Jeg var personlig angående operasjonen jeg hadde gjennomgått, og hvor nær det faktisk var at jeg skulle flyttet hjem til Herren. Hans Ånd var sterk, og mange ble berørt. Da jeg kjørte hjem gjennom bushen etterpå, var jeg virkelig takknemlig til Gud for alt jeg hadde opplevd.

Utrolig sterk innvielse

Søndag var den store innvielsen av kirka og 1500 mennesker var til stede. I et personlig vitnesbyrd fortalte jeg om familien vår, hvordan vi hadde møtt Gud og hvordan han hadde kalt oss til sin tjeneste. Siden det var innvielse, var flere VIP folk tilstede. Det grep både ministrene, borgermesteren og flere som var der. Barnemisjonen kan være stolte iver å ha ACOP som samarbeidspartner. De gjør et fantastisk arbeid. ■

BO WALLENBERG
MISJONSSJEF

Misjonsleder Thord Dahl
drømmer om å bygge en barneby.
Nå blir det virkelighet.

En visjon blir virkelighet

Vi står ved den lille sengen på underernæringsklinikken på Misjonens hovedsenter i Manila. Tårene renner nedover kinnene når vi ser den lille utmagrede kroppen i sprinkelsenga. Kommer hun til å overleve? En ting er å se nøden flimre for øynene foran fjernsynet, en helt annen ting er å se den på en armlengdes avstand.

Lille Cris-Jane fikk en ny sjanse gjennom klinikken vår. Vi reddet livet hennes, men hun går en svært usikker fremtid i møte. Mor og far kan ikke ta hånd om henne, og ønsker det ikke heller. Lille Chris-Jane blir enda et nummer i statistikken over barn som er blitt forlatt. Sosialarbeiderne våre lyktes i å få henne plassert i en offentlig institusjon. Selv om det er bedre enn å leve i slummen, har Barnemisjonen en drøm om en dag selv å kunne tilby barn som Cris-Jane en tryggere oppvekst.

Et langsiktig ansvar

Det er med tanke på henne og mange

lignende tilfeller i framtida som Misjonens visjon for framtida ble født. Vi ønsker å ta et langsiktig ansvar for foreldreløse og etterlatte barn. I tillegg til livreddende innsats, matutdelinger, hjelp til foreldrene hjemme, skoleundervisning og mange andre ting, ønsker vi å gi et mindre antall barn et totaltilbud, -fra spedbarnsalder og opp til tenårene får de bo i en.... BARNEBY.

Vi vil gi barn et eget hjem i en barneby der familiekonstellasjonen som de har mistet, blir gjenkapt med en mamma og søsken i ulik alder. Sammen med "søskenene" mine får jeg bo i eget hus, ha min egen seng, ha en mamma som bryr seg om MEG.

Jeg får gå på den nærmeste skolen slik som alle andre barn, og gjennom barnebyens arbeid får vi vokse opp til ansvarsbevisste unge mennesker på Filippinene.

Disse tankene førte til at en privatperson i Sverige donerte en million kroner til 5 års drift av en helsestasjon som er tenkt å inngå i barnebyprosjektet.

Den største gaven i Barnemisjonens historie

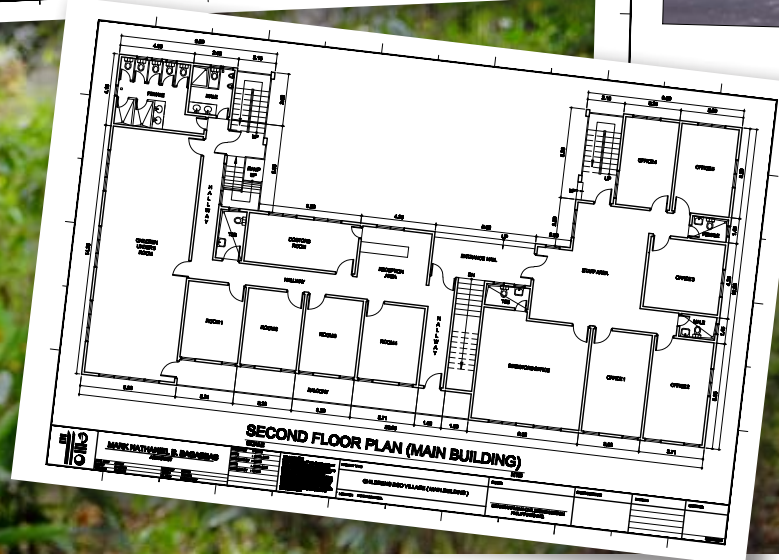
I slutten av september 2009 får jeg en mail som forteller meg at Barnemisjonen har fått den største enkeltgaven i hele misjonens historie. Den kom fra

PERSPECTIVE (HOUSING UNIT)

PERSPECTIVE (SERVICE BLDG.)

SECOND FLOOR PLAN (MAIN BUILDING)

Biltema, et av Sveriges største foretak.

Pengene er øremerket til prosjektet som den gang fremdeles bare fantes på skrivebordet, nemlig barnebyen og helsestasjonen. Hjertet mitt gjorde et gledeshopp!

Allerede i september 2009 hadde vi funnet en tomt nordøst for Manila i San Jose, Rodriguez. På et område på ca. 20 000 m² er denne barnebyen i ferd med å planlegges for ca. 100 foreldreløse og etterlatte barn. Der er det også tenkt at det skal bygges en sentral helsestasjon. Misjonens kontorer og underernæringsklinikken kommer til å bli integrert i barnebyen.

Vi ligger i startgropa

Når alle konsekvensanalyser er avklart og beslutningen er vedtatt, ligger vi i startgropa for å komme i gang med utvikling og planering av tomte, byggetegninger og endelig selve byggingen. Det skal være en miljøvennlig byggetegning med solenergi. Søppelet skal sorteres og komposteres. På eiendommen er det fantastiske grøntområder med frukthage av eksotiske frukter som vi kan utnytte. Det vil bli et sted der mange kommer til å få hjelp, samtidig som det blir et sted Barnemisjonens venner kan være stolte over. ■

THORD DAHL
MISJONSLEDER

Allerede nå finnes det

- » tomteareal på 20 400 m²
- » høydeforskjell på 60 meter
- » gangveier, høybro og bilveier anlagt
- » Et jungel- og eventyraktig område på bakerste del av tomten
- » ca. 70 store mangotrær
- » Små vannfall og dekorasjonspools

Vi planlegger

hovedbygning med

- » helsestasjon
- » underernæringsklinik
- » kontor
- » aktivitetslokaler
- » forretningslokaler

Barnebyen med

- » ca. 10 familiehus
- » Førskole
- » Lekeplasser

For øvrig:

- » Gjestehus
- » Verksted (skole)
- » Overnattingsrom
- » Swimmingpool

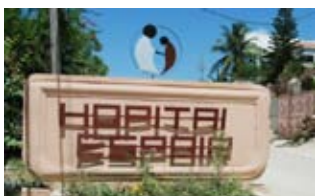
Overalt er det raserte bygninger. 1.5 millioner mennesker er hjemløse, 500 skoler ødelagt, 8 sykehus totalskadet og 22 andre sterkt skadet.

En million mennesker bor i 1300 teltleirer rundt omkring i hovedstaden Port-au-Prince.

Ufattelige ødeleggelser på Haiti...

Ødeleggelsene er totale. Hvor vi vender oss møter vi jordmassene. Hele statsdeler er utradert. 220 000 mennesker finnes ikke mer. 1.5 millioner mennesker har mistet hjemmene sine. I 1 300 telt bor omtrent en million mennesker. Nøden er så omfattende at det er vanskelig å ta inn over seg. Misjonssjef Bo Wallenberg og misjonssekretær Mikael Joumé besøkte Haiti i juni 2010. Inntrykkene og minnene bærer de med seg resten av livet. Vi lar bildene tale for seg.

Hospital Espoir (Håpets sykehus) klarte seg bra i skjelvet. Her har legeteam fra Humedica/Barne-misjonen arbeidet tre skift for å gi akutt medisinsk hjelp til tusenvis av mennesker.

Fremdeles bor flere hundre pasienter i telt utenfor sykehuset. Mange måtte amputere og har ikke noe sted å bo.

I byen St. Marc, 8 mil nord for Port-au-Prince finnes for øyeblikket bare ett sykehus som fungerer og en lege som skal hjelpe 270 000 personer. Barnemisjonen bygger derfor en klinikk (bildet) som kan tilby akutt hjelp.

Terry Snow, Dir. i Ungdom i Oppdrag (til venstre) som bygger og kommer til å drive klinikken i St. Marc. Oppførelsen er muliggjort gjennom bidrag fra Barnemisjonen, Humedica og TV4-gruppen. Til høyre Bo Wallenberg, misjonssjef SBM.

Barna er Haitis framtid. Vi har hjulpet dem gjennom å kjøpe inn mat til nødhjelps-institusjoner for barna som har mistet familiene sine.

Sommerleiren syder av liv!

Mer enn 1300 barn har vært på leir på det store leirstedet i Dubeshno, Ukraina. Det er en utrolig velsignelse at vi, takket være så mange hjelp fra givere i hele Skandinavia, kan være med å gi så mange barn en uforglemmelig sommer!

Fra juni til august har det vært full aktivitet på leirområdet. Store grupper av foreldreløse barn og barn fra fattige familier har fått oppleve kanskje de beste ukene i sine liv. I august var årets siste gruppe fra Golovno på plass. Dette er barn som foreldrene har gitt fra seg, og de fleste er mentalt eller fysisk syke. Vi kan bare forestille oss hva sommeren har betydd for dem.

sisk syke. Vi kan bare forestille oss hva sommeren har betydd for dem.

Å spise seg mett hver dag

Kan du tenke deg hvordan det er å få

svømme i ferskvannet i skogkanten sammen med nye venner, eller få sykle eller ake på ruller på veier spesielt laget for det. Tenk å få spise seg mett hver eneste dag, få ta del i bibelundervisning, allsang eller bare sitte å pusle med et håndarbeid.

Misjonslederen vår, Lyudmila Loniuk, har flere ganger sagt at for disse barna, de mest vanskeligstilte, er Dubeshno en bit av paradiset på jorda.

Leirsjef pastor Krykota, alle de frivillige og vårt eget personale i Ukraina sender sine varmeste hilsener til Barnemisjonens venner som gjør leirene i Dubeshno mulig. ■

MIKAEL JOURMÉ
MISJONSSEKRETÆR

Katastrofene avløser hverandre!

S kandinavisk Barnemisjon har alltid engasjert seg i kriser og katastrofer, først og fremst på Filippinene. Der er katastrofene årvisse. På Filippinene er vulkanene aktive, jordskjelv skaper frykt og vanskeligheter, og ingen glemmer vel i fjor høst da tyfonen Ketsana forårsaket oversvømmelse over hele Manila. På den andre siden lurte også tørken.

Når alarmen går, vet vi på Barnemisjonen at det handler om timer og minutter for å klare å redde så mange mennesker som mulig.

Katastrofearbeid skiller seg fra alt annet arbeid. Det som bestemmer hvor mange vi klarer å redde, er ofte hvor fort vi kan starte katastrofearbeidet. Livet henger i en skjør tråd, og mennesker kjemper for å overleve. Vannet stiger kanskje og folk har

søkt tilflukt på taket. Rekker vi dit før takene blir oversvømmet?

For å kunne starte redningsarbeidet umiddelbart trenger vi å ha reservert penger til katastrofehjelp.

I løpet av årene som har gått har vi bygd opp et lite fond på en katastrofekonto som Barnemisjonen kan benytte seg av for å komme raskt i gang.

Selv kommer jeg aldri til å glemme den natten Thord Dahl ringte meg fra Manila og fortalte at hele Manila stod under vann. **Hele byen var oversvømmet og folk kjempet for sine liv.**

Takket være katastrofekontoen vår kunne vi umiddelbart starte redningsarbeid.

Barnemisjonen er ikke en utpreget katastrofeorganisasjon. Vårt hovedoppdrag er å arbeide langsiktig med å fjerne fattigdom og urettferdighet.

Problemet er at det alltid er de fattige som rammes hardest av katastrofene. De har de dårligste husene og bor i de mest utsatte områdene. Derfor nøler vi ikke med så raskt som mulig å komme dem til hjelp.

Vi kan alle lese og se TV og oppdage at katastrofene på jorda øker. Det gjør at Barnemisjonen føler at **vi trenger å rette vår innsamling denne gangen mot katastrofearbeidet vi driver, og dermed styrke katastrofekontoen.**

Vi vet at det ikke er spørsmål om det kommer en katastrofe, men når den kommer. Vi vet at det handler om minutter og timer for å redde de verst utsatte. Derfor trenger vi din gave nå.

Takk for alt dere allerede har gjort for Barnemisjonen!

**BO WALLENBERG
MISJONSSJEF**

Hjemme hos...

Solen steker fra en skyfri himmel, luften er fuktig og tung og grusveien jeg går på er ujevn og full av hull etter regnet. Langs veien vokser palmer og banantrær, og i det fjerne ser jeg vakre berg og åser. Jeg er på vei og skal hilse på et par av førskolebarna på Shining Light Learning Center.

Sosialarbeideren vår, Leanne kom en dag på kontoret og fortalte om brødrene Archie og Argie. Hun hadde besøkt dem hjemme, og funnet familien i bedrøvelige kår. De bodde i et skjul der det regnet inn hver gang himlen åpnet seg.

Familiehistorien er tragisk. Inntil

for et år siden bodde mamma Russel med mannen sin og de fem barna. Begge sorterte søppel ved den nærmeste søppelplassen. Det var deres eneste inntekt. Gjennom år hadde faren utsatt moren for overgrep og vold når han ble full, noe som skjedde ganske ofte. Til slutt fikk moren nok, tok barna og forlot hjemmet. Naboene lovet henne at hun skulle få leie en liten bit tomt i nærheten slik at hun kunne bygge et skjul der hun kunne bo i fred med barna sine.

Da dette ble kjent, bestemte misjonen at slik skulle ingen av "våre" barn

ha det, og materialer ble kjøpt inn for å gi den lille familien et lite hus der de i det minste skulle finne ly for regn og vind. Det er umulig å gi familien permanent bosted, siden de ikke eier tomt. Mamma Russel fortsetter å sortere søppel, naboene hjelper henne å passe de yngste barna. Søskneparet som går på skole på Shining Light har sjanse til å få et bedre liv i framtida.

Takk kjære faddere. Gjennom utdanning vil flere barn bli hjulpet ut av fattigdommens lammende klør til et menneskeverdig liv.

SL-HILSEN FRA
BIRGITTA DAHL

Vil du bli SL-fadder?

Personlig fadderskap koster kr. 250 betalt over avtalegiro. Du får bilde og rapporter om barnet samt nyheter i informasjonsbladet og på hjemmesida www.barnemisjonen.no

Ring tlf. **99 09 33 60**
eller kontakt
post@barnemisjonen.no

☐ Jeg vil bli fadder ☐ jeg ønsker mer info

Navn:

Adresse:

Postnr.: Poststed:

Tlf.:

E-post:

Porto

**Skandinavisk
Barnemisjon**

Dueveien 5
Boks 245
4576 LYNGDAL